

Wandelen met God

... EN HENOECH
wandelde met God...
GENESIS 5:22

Het maandthema voor She Rises in juli is 'wandelen met God'. Dat klinkt prachtig, en toch ga ik even nadenken over dat wandelen. Als ik dit thema hoor, denk ik natuurlijk aan een mooie rustige wandeling in de natuur met een zonnetje en beekjes. Overal bloemen en alles groen. In de lente of zomer natuurlijk met een lekkere temperatuur, en dat ik dan samen met God op pad ben. Wij praten wat, zijn stil en genieten. Dat is een prachtig beeld natuurlijk, maar voldoet 'wandelen met God' altijd aan dit beeld in de praktijk?

We duiken weer de Bijbel in. Wandelen komt vaak voor in de Bijbel. Oke, logisch, zeg je misschien, want er waren nog geen geautomatiseerde voertuigen. Toch is het interessant om te kijken naar hoe wij wandelen in ons dagelijks leven. Wandelen wij altijd met God? Of zijn wij vaak alleen op pad? En wandelen wij, of slenteren wij, of rennen wij? Ik wil graag twee voorbeelden uit de Bijbel met je doornemen waarin wandelen centraal staat. Twee voorbeelden die ieder een andere gemoedstoestand van de wandelaar(s) weergeven. Maar toch ook twee voorbeelden waar je Gods liefde voor ons in ziet. Laten we beginnen met het Oude Testament, in Genesis.

Henoch leefde vijfenzestig jaar, en verwekte Methusalach.

En Henoch wandelde met God, nadat hij Methusalach verwekt had, driehonderd jaar; en hij verwekte zonen en dochters. Al de dagen van Henoch waren driehonderdvijfenzestig jaar. Henoch wandelde met God, en hij was niet [meer], want God nam hem weg.

- Genesis 5:21-24 (HSV)

Hier wordt verder weinig uitleg gegeven over hóe Henoch met God wandelde. Toch zeggen deze vijf woorden in de Bijbel zoveel. Het lijkt toch een sterke vertrouwensband die Henoch had met God. Zou er gepraat zijn? Zou het wandelen zijn zoals wij als mensen dat doen? Hij wandelde met God, samen, zij aan zij. Dat is toch wel de betekenis van wandelen die wij allemaal willen. Dus ook in de dagelijkse praktijk. Dat we bezig zijn met van alles en nog wat, maar dan toch samen met God aan het wandelen zijn. Het gaat verder in Genesis 5. In vers 24 staat namelijk iets wat ons menselijke verstand te boven gaat:

“Hench wandelde met God, en hij was niet [meer], want God nam hem weg” – Genesis 5:24 (HSV)

Hench was dus aan het wandelen en God nam hem weg. Wat een voorrecht voor Henoch om zo met onze Hemelse Vader om te gaan en ook om zo de Hemelse Heerlijkheid in te gaan. Dit is een vorm van wandelen waar je alleen maar heel erg naar kan verlangen.

Dan duiken we het Nieuwe Testament in. Daar gaat het ook over wandelen, maar dan heel anders. Daar werd wel gepraat, daar werd zelfs onderwezen, maar de situatie was heel anders. Het was nadat Jezus was opgestaan. We lezen het stuk uit Lukas 24: 13 – 17 en straks vers 27 – 32.

“En zie, twee van hen gingen op diezelfde dag naar een dorp dat zestig stadiën van Jeruzalem verwijderd was en waarvan de naam Emmaüs was. En zij spraken met elkaar over al deze dingen die gebeurd waren. En het gebeurde, terwijl zij met elkaar spraken en van gedachten wisselden, dat Jezus Zelf bij hen kwam en met hen meeliep. Maar hun ogen werden gesloten gehouden, zodat zij Hem niet herkenden. En Hij zei tegen hen: Wat zijn dit voor gesprekken die u al lopend met elkaar voert en waarom ziet u er zo bedroefd uit?” – Lukas 24:13-17 (HSV)

In dit stuk zien we geen vrolijke wandeling in de zon met vogeltjes die fluiten. Het is een droevige en zelfs wanhopige wandeling van twee mannen die met elkaar aan het praten waren over de dingen die gebeurd waren.

Jezus zegt tegen hen: *“Wat zijn dit voor gesprekken die u al lopend met elkaar voert [...]”*. Ik zie hier zelfs voor mij dat ze gebogen liepen en misschien al sloffend zich voortbewogen. Dan komt Jezus bij hen lopen en vraagt hen naar hun gesprekken. Hoe mooi en liefdevol is dat? Als wij vandaag al sloffend voortbewegen en droevig zijn, dat Jezus naast ons komt lopen en vraagt naar waar wij het over hebben. Hij wil betrokken zijn in ons leven. Hij wil bij ons zijn en met ons meelopen op ons hele levenspad! Hier gaat het niet meer om een vrolijk huppeltje, hier loopt Hij mee als wij het heel zwaar hebben, heel verdrietig en misschien zelfs wel wanhopig zijn.

Alleen de twee mannen herkenden Hem niet. Hoe vaak gebeurt het bij ons dat we denken dat we alles alleen moeten dragen. Dat niemand met ons meeloopt. Laten we onze ogen openen en een les trekken uit deze mannen. Laten wij zorgen dat we Hem zien als Hij naast ons komt lopen in onze wanhoop. En het gaat verder: Jezus loopt niet alleen naast hen, maar Hij wil hen vullen met woorden van Leven:

“En Hij begon bij Mozes en al de profeten en legde hun uit wat in al de Schriften over Hem geschreven was. En zij kwamen dicht bij het dorp waar ze naartoe gingen en Hij deed alsof Hij verder zou gaan. En zij drongen er bij Hem op aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen de avond en de dag is gedaald. En Hij ging naar binnen om bij hen te blijven. En het gebeurde, toen Hij met hen aan tafel aanlag, dat Hij het brood nam en het zegende. En toen Hij het gebroken had, gaf Hij het aan hen. En hun ogen werden geopend, en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht. En zij zeiden tegen elkaar: Was ons hart niet brandend in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?” – Lukas 24:27-32 (HSV)

Jezus ging hen uitleg geven over de Schriften. Die preek zou ik wel gehoord willen hebben. Wat een rijkdom zal daarin gezeten hebben. Hij ging naast hen lopen en ging perspectief geven. De mannen waren bedroefd, want zij dachten dat Jezus gestorven was. Hun situatie leek hopeloos, maar Jezus kwam en haalde de Geschriften aan. Hij begon bij Mozes en al de profeten en gaf uitleg. De Bijbel, het onfeilbare Woord van God, geeft perspectief. Laten we in een wanhopige situatie het Woord erbij pakken, ondanks dat we vaak niet voelen dat het helpt.

Want daarna gebeurde er iets prachtigs! Jezus bleef bij de mannen, ging samen met hen eten, en tóen werden hun ogen geopend en herkenden zij Hem. En tóen konden ze terugkijken naar hun wandeling vanuit Jeruzalem en zagen ze een ander perspectief. Ze merkten hoe brandend hun hart was geweest toen Jezus met hen meewandelde. Dit gebeurde pas achteraf, toen hun ogen geopend waren. Laten wij Jezus toe om naast ons te wandelen? Laten wij ons onderwijzen door Hem? Als we dat doen, dan kunnen we daarna vanuit een ander perspectief kijken naar onze situatie.

Twee voorbeelden van wandelen in de Bijbel. De ene van Henoch. Ondanks dat er weinig woorden over die wandeling genoemd worden, lijkt het toch een hele fijne wandeling te zijn geweest. Wat een wandeling om naar te verlangen. Maar de andere wandeling van de Emmaüsgangers is juist een wandeling in wanhoop, en ook daar brengt Jezus vreugde en een brandend hart!

Wat een les: Hij komt naast ons lopen, Hij onderwijst, en dan kunnen we terugkijken op bepaalde lastige situaties en dan worden onze ogen geopend voor Zijn wonderen.

Dank U, Heere, voor de wandelingen in de Bijbel. Mogen wij altijd samen met U op lopen, in welke situatie wij ook zitten.

WAS ONS HART NIET
BRANDEND IN ONS, TOEN
HIJ ONDERWEG TOT ONS
SPRAK EN VOOR ONS DE
SCHRIFTEN OPENDE?

Reflectievragen

- Hoe denk jij dat de wandeling van Henoch en God geweest zal zijn?

- Ken je voorbeelden uit je eigen leven waar jij zo wandelde met God?

- Hoe denk jij dat de wandeling van de Emmaüsgangers was?

- Ken jij voorbeelden uit je eigen leven waar jij het nodig had dat Jezus naast je wandelde? En liet je je toen ook onderwijzen door Hem vanuit Zijn Woord?
